

DOGGERLAND

VAIKENE KUIN MUURI

Maria
Adolfsson

TAMMI

DOGGERLAND-SARJASSA ILMESTYNYT:

Harha-askele (2018 suom. 2019)

Myrskyvaroitus (2019 suom. 2019)

Meren ja pirun välissä (2020 suom. 2020)

Juokse tai kuole (2021 suom. 2021)

Syöksyvirtaus (2022 suom. 2022)

Välttämätön paha (2023 suom. 2024)

Vaikene kuin muuri (2024 suom. 2025)

Maria Adolfsson

VAIKENE KUIN MUURI

Suomentanut
Terhi Vartia

TAMMI
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos *Tiga som muren* ilmestyi 2024.

Copyright © Maria Adolfsson, 2024

First published by Wahlström & Widstrand, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Terhi Vartia ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6730-2

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Itse kun on äänessä, ei kuule mitä kuiskitaan.

DOGGERILAINEN SANANLASKU

1

Helena Brandt makaa vatsallaan poski tyynyä vasten ja silmät kiinni. Hän kuuntelee alakerrasta kantautuvia ääniä.

Kylläpä Lukas liikkuu huomaavaisen hiljaa, hän ajattelee unisena. Yleensä keittiössä kolisee, kun poika aukoo kaapinovia, jääkaappia ja leipälaatikkoa etsiessään syötävää kavereiden kanssa vietetyn pitkän illan jälkeen. Moiseen huomaavaisuuteen voi olla vain kaksi syytä: joko Lukas on selvin päin ja sen vuoksi tajuaa, ettei nyt kannata herättää äitiparkaa, joka joutuu jo muutaman tunnin päästä nousemaan.

Tai sitten päinvastoin. Ehkä poika on todella päissään mutta ymmärtää olla pitämättä meteliä, jotta ei jäisi äidille kiinni juopottelusta. Pelkääkö hän, että Helena ryntää alkertaan tivaamaan, montako olutta tuli otettua kun silmätkin noin harittavat? Vai onko sitä nautittu muitakin aineita?

Tosin jotain ääntähän pojasta on täytynyt lähteä, kun Helena on herännyt.

Helena Brandt ähkäisee tyynyä vasten ja odottaa, että pian vesiputket alkavat paukkua, vaikka hän on kieltänyt poikaa vetämästä vessaa öisin. Putkistossa on ilmeisesti liian suuri paine. Suihkussa ei etenäkään pitäisi öisin käydä juuri putkien paukkumisen vuoksi, vaikka Lukas mieluusti suihkuttelisi mihin aikaan vuorokaudesta hyvänsä.

Putkien paukkumista ei kuitenkaan ala kuulua, vain askelia alakerrasta. Ja nyt portaista. Onko Lukas tuonut kaverin yökylään?

Helena kurkottaa yöpöydältä puhelimen ja katsoo kelloa. Varttia yli kolme.

Samperin kakara.

Ja sitten hän muistaa: Lukas on Ranskassa.

Sen enempää hän ei ehdikään ajatella, kun sydän jo alkaa hakata tuhatta ja sataa ja hän yrittää vaivalloisesti kömpiä pystyyn.

Kuka keittiössä sitten onkin, Lukas se ei ole.

Siinä samassa makuuhuoneen ovi aukeaa hitaasti ja tumma hahmo piirtyy vasten aamunsarastusta, joka jo kajastaa porrastasanteen ikkunasta.

2

– Mitä hölynpölyä tuo nyt on? Kyllä sinä vähän vielä jaksat.

Kielloista piittaamatta Ingeborg Eiken Olars asettelee lautaselle makrillia, ruskistettua voita ja reilun kauhallisen tilliperunamuhennosta ja laskee annoksen veljentyttärensä eteen. Sitten hän katsoo Leoa kysyvästi.

– Lisää, kiitos, Leo sanoo. – Mutta ei noin paljon, hän lisää epävarmasti, kun Ingeborg ryhtyy kauhomaan.

– Jaa-a, ennen vanhaan ruokaa ei sentään tarvinnut tuputtaa. Sitä oli hyvillään, jos ylipäätään sai syödäkseen, Ingeborg puuskahtaa.

Pitkä harmaa tukka on tavalliseen tapaan tiukalla nutturalla niskassa, ja Karen miettii, onko hän ikinä mahtanut nähdä tättään ilman esiliinaa.

– Olen ottanut lisää jo kaksi kertaa, hän yrittää sanoa vilkaisten Selmaa, joka on kavunnut alas tuolistaan ja etenee nyt huolestuttavan ripein askelin kohti rinnettä, joka kasvaa metrin korkuista nokkosta.

Karen ponkaisee pystyyn, jotta saisi napattua tytön ennen kuin on myöhäistä. Hän ehtii viime tingassa, ja Selma kiljahtaa niin että piha raikaa ja päärakennuksen kiviportailla lekotteleva saksanpaimenkoira nousee työläästi ja ryhtyy haukkumaan.

– Olen kasvattanut tässä pihassa kolme poikaa, Ingeborg toteaa. – Ja kaikki kolme ovat... Hiljaa, Jacko! hän karjaisee

kesken lauseen. Kaikki hätkähtävät, ja haukkuminen loppuu kuin seinään.

Sitten Ingeborg jatkaa:

– Ja kaikki kolme ovat kaatua tupsahtaneet nokkospuskaan. Mutta jokainen vain yhden kerran. Pojat ottivat opikseen, eikä sama enää toistunut. Etkös sinäkin kerran käynyt nokkospuskassa, Krakan? Mikäli oikein muistan.

Pöydän toisesta päästä kuuluu hörähdys.

– Kiljui täyttä kurkkua niin että kanoja lensi joka ilman-suuntaan.

Sen sanoi Lars Olars, joka tunnetaan seudulla pääasiassa kahdesta ominaisuudestaan: länkisäärisyydestä ja rohkeudesta. Hän tuskin oli ainoa, joka aikoinaan riiasi nuorta, kaunista, pitkänhuiskeaa Ingeborg Eikenä, jolla oli jään-siniset silmät, mutta siinä hän poikkesi muista ihailijoista, että uskalsi kosia. Moisellemme urheudelle on nostettava hattua, vaikkei hänestä länkisäärien takia sikojen pyydystämisessä ole juuri apua ollut. Entinen voimamies on nykyään varsin vantterassa kunnossa, ja aikoinaan niin valloittava hymy on peittynyt risupartaan, jonka hän pruukaa siistiä vain juhlatilaisuuksia varten.

Saatetaan Lars Olars tuntea myös kolmesta vähemmän lainkuuliaisesta pojastaan, jotka ovat Finn, Einar ja Odd. Syntymätodistuksissa poikien sukunimi on tosiaan Olars, mutta heitä on kylillä aina kutsuttu Eikenin veljeksiksi. Niin mahtava on Eikenin suvun asema Gudheimin hallintopiirissä Noorössä ollut, ettei Lars Olars ole voinut asialle mitään, etelän poikia kun on.

Tai tarkalleen ottaen hänen isoisänsä oli.

– Kiitos vain, Karen mutisee pitäen pyristelevää tytärtään tiukassa otteessa. – Ja siltä kokemukselta aion Selman säästää. Eiköhän hänestä ihan fiksu aikuinen tule, vaikkei joudukaan sietämään kirvelevää ihottumaa käsissä ja jaloissa.

Karen nappaa vielä mukaan Selman harmaan nallen, siirtyy suuren vaahteran varjoon, vilkaisee saksanpaimenkoiraa pääarakennuksen edustalla ja laskee Selman viltille toisen, vähemmän pelottavan koiran viereen. Se nousee heti häntä heiluen.

– Neljä päivää, Buster, Karen kuiskaa ja rapsuttaa sitä korvan takaa. – Koetetaan kestää.

– Kettää, Selma toistaa ja ryhtyy syöttämään nallelle ruohoa. – Vähän vielä jakkaa.

Kun Karen palaa pöydän ääreen, länkisääreksi yllättävän vauhdikas Lars-setä marssii hakemaan piippua sisältä perässään vaimo, joka pitelee toisella kädellä kolottavaa ristiselkäänsä.

Karen tietää, mitä on tulossa.

Lapsuuden pitkien kesälomien aikana hän söi tällä maatilalla satoja aterioita. Ruoaksi oli aina sitä, mitä omasta pellostasta saatiin, mitä Lars-setä oli merestä pyytänyt tai mitä serkkupojat olivat onnistuneet salametsästämään. Ingeborg Eikenillä ei ilmeikään värähtänyt, kun hän otti vastaan sen mitä miesväki milloinkin kotiin kantoi. Hän vain paloitteli, suomusti tai kyni saaliin ja muutaman tunnin kuluttua, kun keittiöstä alkoi levitä ihana tuoksu, avasi ikkunan ja pamautti kauhalla kattilankylkeä merkiksi siitä, että nyt oli aika jättää kesken se mitä sitten sattuikin tekemään ja kiihuhtaa syömään.

Kaikki tottelivat kiltisti.

Väki kerääntyi ison keittiönpöydän ääreen ja söi hyvällä ruokahalulla eikä kenellekään tarvinnut tuputtaa lisää, mikä Karenin on myönnettävä.

Mieleen juolahtaa, ettei hän muista koskaan nähneensä Ingeborg-tätiä aloillaan pöydän ääressä kuin minuutin pari kerrallaan. Ingeborg Eiken tuntui olevan jatkuvassa liikkeessä, istui ja nousi taas, käväisi tuon tuosta ruokakome-

rolla, ravasi pöydän ja lieden väliä, ja sillä välin miesväki mutusti tyytyväisenä ruokaansa.

Karen Eiken Friis ojentaa selkensä ja avaa farkkujen ylänapin. On lauantai, ja perillä on oltu vasta seitsemän tuntia.

He kurvasivat pihaan yhdentoista aikaan tukka pörrössä ja korvat vedosta kipeinä, koska puolivälissä rasittavaa automatkaa ilmastointi sanoi sopimuksen irti ja ikkunat oli pakko veivata auki. Sen jälkeen heille on tarjottu pullakahvit, lounas, toiset pullakahvit ja nyt päivällinen.

Eikä tarjoilu suinkaan vielä ole päättynyt.

– Nyt se meni hakemaan omenapiiloja, Karen toteaa voikaisten. – Tunnistin tuoksun, kun hetki sitten käväisin keittiössä. Ja niitä on pakko syödä vähintään kaksi tai Ingeborg vetää herneet nenään.

Leo hymyilee raukeasti ja yrittää peittää röyhtäyksen.

Hän on toista kertaa Karenin kanssa sukuloimassa Noorössä. Ensimmäisellä käynnillä Ingeborg ei ollut häntä huomaavinaanakaan; mikäli täti edes tiesi, mitä studio-muusikko tekee, hän ei kaikesta päätellen pitänyt kyseistä ammattia kovin korkeassa arvossa.

Tällä kertaa Leo on päättänyt voittaa Ingeborgin puolelleen syömällä kaiken mitä eteen pannaan.

Karen katsoo häntä myötätuntoisesti.

Sitten hän vilkaisee päärakennusta, repäisee arkin talouspaperia kerniliinalle asetetusta rullasta ja kaapii siihen makrillin ja perunan tähteet omalta ja Leon lautaselta.

– Buster saa rientää hätiin, hän sanoo ja viheltää hiljaa.
– Tule vain, ukkoseni.

Pörröinen otus nousee, katsahtaa huolestuneena vahtikoiraa kiviportilla ja empii hetken muttei voi vastustaa houkutusta. Pian se on jo hotkaissut kaiken, myös palan talouspaperia ennen kuin Karen ehti vetäistä sen otuksen suusta.

Kuvitelmat siitä, että maatilán saksanpaimenkoira ja heidän oma sekarotuisensa leikkisivät iloisesti yhdessä, haihtuivat saman tien, kun autonovet avattiin ja Buster hyppäsi pitkän ajomatkan jälkeen helpottuneena pihalle vain saadaakseen vastaansa pahaenteistä murinaa ja paljastetut hampaat.

Ilman Ingeborg Eikenin väliintuloa he olisivat joutuneet palaamaan saman tien kotiin. Karen ei oikein tiedä, miten kaikki oikein kävi, mutta piha on nyt jaettu kahteen tilapäiseen reviiiriin, joista suurempi kattaa päärakennuksen, kanalan ja vaunuliiterin, reilusti pienempi puolestaan yhden ulkorakennuksista ja ison pihavaahteran.

Ingeborg Eikenille ei kukaan sano vastaan. Ei edes Jacko.

Selma on ilmeisesti kyllästynyt tuputtamaan ruohoa nälkelle ja päästää tyytymättömän kiljahduksen, kun huomaa jääneensä yksin viltille.

– Tyttöä alkaa väsyttää, Leo sanoo toiveikkaana. – Tämän päälle on kyllä saatava iso viski. Tai neljä.

Karen antaa miehelleen nopean pusun ja nousee.

– Enää viimeinen erä, kultaseni, ja sitten se on tältä päiväältä ohi.

– Niin, jos selviän hengissä, Leo huokaa katsellen ulko-ovelle, jonne Ingeborg juuri ilmestyy kukkurainen tarjotin käsissään.

Aiemmin

Hän ei tiedä, mistä saa päähänsä ryhtyä seuraamaan naista. Pitäisi jo lähteä kotia kohti, ajaa pubin kautta ja antaa oluen tehdä tehtävänsä.

Hyvännäköinen nainen toki on, muttei sinänsä hänen makuunsa. Olisi ehkä joskus saattanut olla, kuka näitä jak-saa muistaa. Nyt he totisesti painivat eri sarjassa. Siitä ei ole epäilystäkään.

Joten ei hän naista siksi seuraa.

Ehkä syynä on jokin naisen olemuksessa, kun tämä hetken tavaratalon ovella epäröityään astuu määrätietoisesti sisään lasiovista. Hän tunnistaa epäröinnin. Hän on nähnyt sen ennenkin ja tietää, miltä se tuntuu. Nainen on saanut vainun.

Hän seuraa naista etäältä, päästää kolme ihmistä liukuportaisiin edellään ja painaa päänsä siltä varalta, että nainen kääntyisi katsomaan.

Nainen ei käänny. Oivallus siitä, ettei nainen tajua olevansa tarkkailun alla, aiheuttaa tutun säväyksen, joka tuntuu koko ruumiissa. Sitä ei ole aikoihin tuntunutkaan.

Vallan tunne. Hallinnan.

Nainen harhailee muka päämäärättömästi myyntitiskien välissä, pysähtelee, tarkastelee tuotteita ja miettii hetken ennen kuin siirtyy eteenpäin. Hän nyökkää hymyillen myy-

jälle ja vaihtaa pari sanaa toisen myyjän kanssa kokeillessaan hajuvedettä, joka pahoittelevasta päänpudistuksesta päätellen ei ole ihan hänen makuunsa.

Sitten nainen jatkaa kiertelyään ja katselee Givenchyn, Diorin ja Lancômen tuotteita.

Vauhti on nyt hidastunut ja nainen liikkuu kovin rennon oloisesti kuin kotonaan, kuin tietäisi arvonsa. Ja näyttää nauttivan siitä.

Nainen on saanut vainun.

Ja hän tietää täsmälleen, miltä naisesta tuntuu.

3

Vuodesohva on yllättävän mukava. Pohja on kolmen edellisen omistajan jäljiltä vähän notkolla keskeltä, mutta itse patja vaikuttaa kohtuullisen uudelta.

Suunniteltu iltakävely Skalvet-vuorten juurelle Selman nukahdettua ei sitten toteutunut, mikä kävi ilmi jo siinä vaiheessa, kun he yrittivät saada tytön nukkumaan. Silmät kyllä lupsahtelivat mutta uteliaisuus piti Selman hereillä, ja puolen tunnin yrittämisen jälkeen he pakkasivat tytön rattaisiin.

– Taitaa Selmakin olla lomalla, Leo huokaisi vilkaistuaan kelloa. – Vasta varttia vaille kahdeksan.

Jyrkkien vuoristopolkujen sijaan oli tyytyminen rauhalliseen tallusteluun peltojen välissä, ja Buster ravasi edeltä ilmeisen tyytyväisenä siitä, että pääsi hetkeksi pois Jackon vahtivan katseen alta.

Sulateltuaan ruokaa reilun tunnin kävelyllä he palasivat maatilalle. Tai pikemminkin mökkiin, jonka esikoispoika Finn Eiken kuusitoistavuotiaana oli remontoanut itselleen. Kun Finn sitten myöhemmin muutti omilleen, pikkuveljet siirtyivät vuorollaan pihan poikki mökkiin, jotta saivat tuoda tyttöjä yökylään, juoda mielin määrin olutta ja kuunnella musiikkia niin lujalla kuin tahtoivat.

Toivottavasti patja tosiaan on uusi, Karen ajattelee ja lausuu mielessään *Guud ske pris*, vaikka mökki muuten kertoo

paljon serkkujen nuoruudesta ja vaihtelevasta musiikki-
mausta. Seinien julisteissa koreilevat Led Zeppelin, Sex Pis-
tols, The Clash, Iron Maiden ja Samantha Fox, joista viimeksi
mainittua serkut tuskin ovat ripustaneet seinälle musiikillis-
ten ansioiden vuoksi.

Jäljellä on myös täysin toimiva gramofoni, kymmenisen
kaljakoria täynnä vinyylilevyjä, pari hyllymetriä cd-levyjä ja
rikkinäinen cd-soitin.

Kaapista löytyy pikakahvipurkki, jonka parasta ennen-
päivämäärä oli lokakuussa 1993, ja säröisessä kahvikupissa
lojuu puoliksi poltettu marisätkä, jonka Karen heittää äkkiä
pois ennen kuin Leo ehtii huomata sitä.

Keittiötä ei ole; hurjista nuoruusvuosista huolimatta poi-
kien oli ilmeisesti ollut kätevämpi kömpiä mamman herk-
kujen ääreen kuin laittaa itse ruokansa. Bensiinikäyttöinen
sähkögeneraattori sen sijaan löytyy, vaikkei sitä ole käytetty
sen jälkeen kun nuorimmainen muutti omilleen, juoksevaa
vettä taas ei, mutta kesäyö on valoisa ja pumppukaivo kul-
man takana.

Jos puskapissalla tai huusissa käyminen ei miellytä, pää-
rakennuksen vessaan ei ole pitkä matka. Joku serkkupojista
(luultavasti Einar) on jopa kyhännyt jonkinlaisen ulkosuih-
kun, joka toimii kunhan sadevesitynnryri on täynnä.

Kaikin puolin kelpo asumus siis.

Ingeborg ei tietenkään ollut mielissään, kun Karen ja Leo
kertoivat yöpyvänsä ”poikien leikkimökissä”, kuten Ingeborg
sitä kutsuu.

– Meillähän on viisi täysin kelvollista makuuhuonetta, hän
sanoi. – Täältä Nooröstäkin löytyy kuulkaas kaikki nykyajan
mukavuudet.

Karen keksi viime hetkessä hyvän selityksen.

– Niin tietenkin, mutta Selman on hauska nähdä, miten
ennen vanhaan elettiin.

Tosin Karen katui selitystään saman tien. Kahden vuoden ja yhdeksän kuukauden ikäisenä Selma tuskin viis veisaa siitä, miten ennen vanhaan elettiin, sillä kaikesta päätellen hän olettaa, että maailma luotiin sinä päivänä kun hän itse syntyi. Jostain käsittämättömästä syystä Karenin omituinen selitys meni kuitenkin täydestä.

Täällä sitä siis ollaan, kumpikin omassa pinnatuolissaan vanhan siniseksi maalatun pöydän ääressä. Kello on vähän yli iltakymmenen, Selma on vihdoin nukahtanut matkasänkyyn, jonka he toivat mukanaan, Leo on kaatanut itselleen tukevan viskipaukun ja Karen avannut matkaevääksi ottamansa viinipullon. Ingeborg ja Lars eivät suinkaan lasiin sylje hekään, päinvastoin, mutta Karen tietää entuudestaan, että talossa on tarjolla lähinnä katajanmarjaolutta, pontikkaa ja oratuomilikööriä.

– No niin, *skool*, Karen sanoo kohottaen lasia. – *One down, four to go...* Saapa nähdä, kestetäänkö niin kauan.

Siinä samassa Karenin puhelin soi.

4

– Terve, Kylmäkalle, Karen vastaa vilkaistuaan puhelimen näyttöä. – Vasta päivän olen ehtinyt olla poissa, ja sinulla on jo ikävä.

– Ihan mahdoton ikävä, Karl Björken toteaa kuivasti.

– Anteeksi kun soitan näin myöhään.

– Riippuu siitä, mitä asiaa sinulla on, Karen sanoo.

Karl Björken on toki enemmän kuin työkaveri, sillä hänestä on vuosien myötä tullut Karenille läheinen ystävä. Ei hän silti soittaisi kesken loman vain jutellakseen niitä näitä.

Eikä soittanutkaan, sillä linjan toisessa päässä on ensin hiljaista ja sitten kuuluu yskähdys.

– Pitäisi pyytää sinulta palvelus, hän sanoo.

Karl Björken, Doggerlandin keskusrikospoliisin päällikön sijainen. Yleensä hän toimii Karenin alaisena, mutta tänä kesänä tilanne on kääntynyt pääläelleen.

Osaston varsinainen päällikkö Jounas Smeed ja hänen elämänkumppaninsa Marike Estrup olivat päättäneet viimeisenä yrityksenä suhteensa pelastamiseksi lähteä pitkälle matkalle. Tämä yllättävä pariskunta aikoo kierrellä ensin Aasiaa ja Australiaa ja viettää sitten pelastustehtävän viimeisen viikon Pariisissa, viiden tähden Hôtel d'Aubussonissa.

– Jos se *hygge* ei tepsii, niin saadaan unohtaa koko *idé*,

Marike oli silloin todennut doggerin ja tanskan sekoituksellaan.

Eikä hän suinkaan tarkoittanut pelkkää reissua vaan koko parisuhdetta.

Karen oli kuunnellut ällistyneenä Mariken innokasta kuvausta tulevasta matkasta, jota ei ollut suunniteltu mitenkään etukäteen, ei varattu lentoja eikä hotellihuoneita, mutta hän piti suunsa kiinni. Jo pelkästään se, että Karenin pomo ja lievästi sanottuna omapäinen keramiikkataiteilija Marike Estrup olivat ylipäättään ryhtyneet seurustelemaan, sai Karenin uskomaan, että tässä maailmassa kaikki on tosiaan mahdollista.

Ja mikä hän edes olisi parisuhdeneuvoja jakelemaan? Hänen ja Leon suhde on ihan yhtä yllättävä. Studiomuusikko ja Doggerlandin poliisin rikoskomisario. Leo lisäksi reilusti seitsemän vuotta häntä nuorempi, ja molemmilla selässään menneisyyden painolasti. Leon nousujohteinen ura rockmuusikkona johti aikoinaan ensin stressiin ja huumeisiin ja lopulta romahdukseen, minkä jälkeen hän katosi julkisuudesta ja päätyi kodittomaksi.

Karenin harteita puolestaan painavat suru ja syyllisyys.

Mies ja lapsi vietiin häneltä silmänräpäyksessä englantilaisella moottoritiellä. Syyllisyys siitä, että hän itse ajoi autoa onnettomuudessa, jossa John ja Mathis menehtyivät, kalvoi häntä vuosikausia ja vei halun jatkaa elämää. Hän ei osaa sanoa, miten ja milloin hän siitä pimeydestä nousi, mutta pakon edessä se tapahtui.

Englannissa ei ollut hänelle enää mitään, joten hänen oli palattava Doggerlandiin. Äiti ja Eirik, hänen pitkäaikaisin ystävänsä, pakottivat hänet yhteisvoimin jatkamaan elämää päivän kerrallaan. Töissä taas riitti muiden murheita mietittäväksi, jolloin omiaan ei ehtinyt pohtia, kohtasi vain toisten surun ja hetkeksi unohti omansa.

Komisario Karen Eiken Friis joutuu jättämään Doggerlandin valoisan juhannusyön ja kohtaamaan pahimman painajaisensa Tukholman pimeimmässä sopukassa.

Iki-ihanan Doggerland-sarjan seitsemännessä, itsenäisessä osassa komisario Karen Eiken Friis on Noorössä viettämässä sukujuhannusta. Kun Karenia pyydetään auttamaan paikallisen katoamistapauksen selvittämisessä, hän ei kuitenkaan epäröi. Tänä vuonna mittumaari on monestakin syystä erityisen tukala. Lisäksi hänen toimittajasiskonsa Helena on sekaantunut johonkin, joka on saattanut tämän suureen vaaraan. Eikä aikaakaan, kun Karenin omakin henki on hiuskarvan varassa.

”Doggerland-sarjan paras osa!”

DAST MAGAZINE

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6730-2